Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ:		Ἐξωτερικοῦ:	
Ἐτησία	δρ. 8,—	Ἐτησία . . .	φρ. 10,—
Ἐξάμηνος . . .	» 4,50	Ἐξάμηνος. . .	» 5,50
Τρίμηνος . . .	» 2,50	Τρίμηνος . . .	» 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩΙ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων, Ἐσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ. λ. 15

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 20ὸς | *Ἐν Ἀθήναις, 13 Ἰουλίου 1913* | *Ἔτος 35ον.—Ἀριθ. 33*

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΤΖΟΚΕΥ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ι'. *(Συνέχεια)*

— Τί νὰ ἰδῶ! ἐψιθύρισεν ἄπελπις ὁ Μπόμπης.

Ὁ Μπριοὺ ἐξηκολούθησεν:

— Ὁπωσδήποτε, εὔχομαι, ἀφοῦ ἔχῃς τὴν ἀφέλεια νὰ προτιμᾷς τὴν ἐλευθερία σου, νὰ μείνῃς μαζί μας ὅσῳ τὸ δυνατὸν λιγώτερο.

Ὁ μικρὸς ἐπέμεινε:

— Δὲν ἔκαμα κανένα κακό· πῶς μποροῦν λοιπὸν νὰ μὲ κρατήσουν φυλακισμένο;

Ὁ Μπριοὺ ὕψωσε τὰ μάτια πρὸς τὸν οὐρανόν:

— Ὤ, Θέ μου! δὲν τὸν ἀκοῦς; δὲν ἔκαμε, λέει, κανένα κακό! μὰ μήπως εἶνε αὐτὸ λόγος;

Καί, ἀλλάζων ὕφος, ἠρώτησε:

— Δὲν λέμε καλλίτερα γιὰ τὸ πρόγευμά σου; Πρὸς τὸ παρὸν αὐτὸ εἶνε τὸ σπουδαιότερο, γιατὶ στοιχηματίζω ὅτι πεθαίνεις τῆς πείνας.

Ὁ Μπόμπης ἦτο τόσον ἔκπληκτος δι' ὅσα τῷ συνέβαιναν, ὥστε δὲν ἐσκέφθη διόλου ὅτι ἔπρεπε νὰ φάγῃ. Ἡ ἀγαθὴ ὅμως ἐρώτησις τοῦ δεσμοφύλακος τῷ ὑπενθύμισεν, ὅτι ὅλην τὴν νύκτα ἐταξείδευε μὲ τοὺς ἀστυνομικοὺς νηστικός. Καὶ ὡμολόγησεν, ὅτι θὰ ἐπρογευμάτιζεν εὐχαρίστως.

— Μπράβο! ἔκαμεν ὁ Μπριοὺ κατευχαριστημένος. Τώρα μιλᾷς φρόνιμα. Ἄσε νὰ ἰδῇς τί καλὰ ποῦ εἶνε ἐδῶ στὴ Βαστίλλη! Περίμενέ με. Πάω νὰ σοῦ φέρω νὰ φᾷς.

Καὶ ὁ δεσμοφύλαξ, μὲ νεύματα ποῦ ὑπέσχοντο πολλά, ἐξῆλθεν, ἐκλείδωσε τὸν Μπόμπην εἰς τὴν νέαν του κατοικίαν καὶ ἀπεμακρύνθη.

Μία καλὴ φυλακή.

Ὁ φυλακισμένος δὲν ἔμεινε πολλὴν ὥραν μόνος. Διότι μετ' ὀλίγον ἤκουσε πάλιν τὸν κρότον τῆς κλειδαριᾶς καὶ εἶδε μὲ χαρὰν τὸ ἀγαθὸν πρόσωπον τοῦ μπάρμπα-Μπριού, ὁ ὁποῖος ἐπανήρχετο μὲ δύο παιδάκια, δέκα - δώδεκα ἐτῶν, φορτωμένα μεγάλα πανέρια.

— Νά, τὰ παιδιά μου! εἶπε. Σοῦ τὰ φέρνω, γιατὶ συχνὰ θὰ σοῦ κάμνουν συντροφιὰ καὶ θὰ παίζετε μαζί.

Ὁ Μπόμπης τὰ ἐκύτταξεν. Ἦσαν καὶ τὰ δύο μικροσκοπικὰ πανομοιότυπα τοῦ πατρός των. Τὸ ἴδιον στρογγυλὸν πρόσωπον, τὸ ἴδιον ὀλάνοικτον στόμα, τὸ ἴδιον ἀγαθὸν μειδίαμα.

Ὁ μικρὸς τζόκεϋ ἔτεινε τὴν χεῖρα πρὸς τοὺς κληρονόμους τοῦ Μπριού, οἱ ὁποῖοι τὴν ἐθλιψαν διαχυτικώτατα, καὶ ἀμέσως ἔσπευσαν νὰ στρώσουν τὸ τραπέζι. Ἅμα ἑτοιμάσθησαν ὅλα, ὁ δεσμοφύλαξ ἐφώνεξε φαιδρῶς:

— Ὁρίστε! καθῆστε!

Καὶ οἱ τέσσαρες ἐκάθησαν εἰς τὸ τραπέζι. Τὸ πρόγευμα, πλουσιώτατον, ἀπετελεῖτο ἀπὸ βραστὸν κοτόπουλον μὲ σούπαν μπιζέλια, ἀπὸ μοσχάρι στιφάδον, ἀπὸ γλῶσσαν ἀρνίσιαν ραγοῦ, ἀπὸ πετεινὸν ψητόν, ἀπὸ μανιτάρια καὶ ἀπὸ σπαράγγια!

Πορασυρθεὶς ἀπὸ τὴν θαυμασίαν ὄρεξιν τῆς οἰκογενείας Μπριού, ὁ Μπόμπης εἰπῆρε μὲ τὸ παραπάνω τὸ λευκούλλειον αὐτὸ τραπέζι, κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ ὁποίου ὁ δεσμοφύλαξ, γεμίζων ὁλονὲν τὸ ποτήρι του μ' ἕνα λαμπρὸν κρασὶ τῆς Βουργουνδίας, ἐξηκολούθησε νὰ τοῦ ἐκθειάζῃ τὰ προτερήματα τῆς φυλακῆς, εἰς τὴν ὁποίαν τὸν ἔρριψεν ἡ καλή του τύχη.

Τῷ ἀπηρίθμησε καὶ τὰ ὀνόματα πολλῶν μεγάλων ἀρχόντων, οἱ ὁποῖοι εἶχον διέλθῃ ὀλίγους μῆνας ἢ ὀλίγα ἔτη εἰς τὴν Βαστίλλην, ὅπως ὁ Καρδινάλιος Ροάν, ἡ συντήρησις τοῦ ὁποίου ἐ-

«Κατευχαριστημένον, τὸ κοριτσάκι ἐχειροκροτοῦσε».

στοίχιζεν ἑκατὸν εἴκοσι φράγκα τὴν ἡμέραν· ὁ πρίγκιψ Κουρλάνδ, ὁ ὁποῖος ἐξώδευσεν εἰκοσιδύο χιλιάδας φράγκα εἰς ἓξ μῆνας, κλπ.

Ἦτο ἡ ἐπίδρασις τοῦ καλοῦ βουργουνδείου ἢ τῆς μεταδοτικῆς φαιδρότητος τῆς οἰκογενείας; Τὸ βέβαιον εἶνε, ὅτι ὅταν ὁ Μπόμπης ἐσηκώθη ἀπὸ τὸ τραπέζι, ἦτο πολὺ ὀλιγώτερον μελαγχολικός. Καὶ ἡ εὐδιαθεσία του συνεπληρώθη, ὅταν ὁ δεσμοφύλαξ τῷ ἐπρότεινε νὰ ὑπάγουν περίπατον. — Πῶς; περίπατον; ἠρώτησεν ὁ μικρὸς τζόκεϋ, περιπίπτων ἀπὸ ἐκπλήξεως εἰς ἔκπληξιν. Μὰ δὲν εἶμαι λοιπὸν φυλακισμένος;

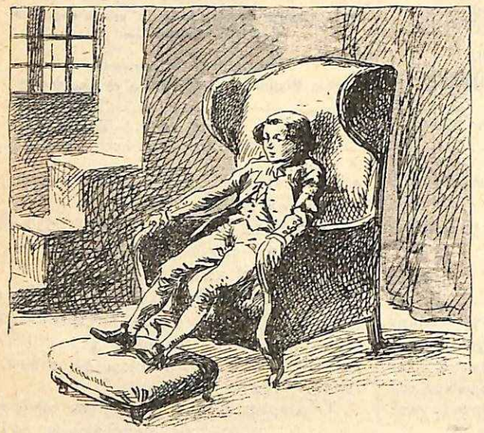

«Ἐπέστρεψεν εἰς τὸ δωμάτιόν του, κατευχαριστημένος ἀπὸ τὴν ἡμέραν του». (Σελ. 262, στ. α')

— Εἶσαι, ἀπεκρίθη ὁ δεσμοφύλαξ· ἀλλ' αὐτὸ δὲν εἶνε λόγος γιὰ νὰ μὴ πᾷς νὰ πάρῃς λίγο τὸν ἀέρα σου. Ὁ κανονισμὸς τὸ ἐπιτρέπει. Ἐλᾶτε, παιδιά, θὰ νεβοῦμε στὴν ταράτσα.

Μαζὶ μὲ τοὺς νέους του φίλους, ὁ Μπόμπης ἀνέβη πολυαρίθμους κλίμακας καὶ ἔφθασε τέλος εἰς τὸ δῶμα τῶν πύργων.

Τὸ μέρος ἐκεῖνο δὲν εἶχε μόνον τὸν καθαρώτερον ἀέρα, ἀλλὰ καὶ τὴν ὡραιοτέραν θέαν. Τοῦ ἔδειξαν ἀπὸ ἐκεῖ ἐπάνω ὅλα τὰ μνημεῖα τῶν Παρισίων. Ἔπειτα ὁ δεσμοφύλαξ ἐπῆγεν εἰς τὴν ἐργασίαν του καὶ τὰ παιδιὰ ἔμειναν μόνα.

Ἕως τὸ βράδυ, ἔπαιξαν τυφλομύγα καὶ διάφορα ἄλλα παιγνίδια, καὶ κατὰ τὰς ἕξ ὁ Μπόμπης ἐπέστρεψεν εἰς τὸ δωμάτιόν του, κατευχαριστημένος ἀπὸ τὴν ἡμέραν του.

Ὅταν, μετὰ τὸ γεῦμα, πλούσιον ὅπως τὸ πρόγευμα, ἐξηπλώθη εἰς τὸ μαλακόν του κρεββάτι μὲ τὰ κάτασπρα σινδόνια, ἠναγκάσθη νὰ ὁμολογήσῃ, ὅτι ὁ Μπριοὺ δὲν εἶχε καὶ τόσον ἄδικον, καὶ ὅτι ἡ θέσις τοῦ φυλακισμένου εἰς τὴν Βαστίλλην, ἐπὶ Λουδοβίκου ΙϛΙ', δὲν ἦτο πολὺ ἀνυπόφορος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'

ΕΥΤΥΧΗΣ ΔΕΣΜΩΤΗΣ!

Ὁ Μπόμπης παχαίνει!

Τὸ παλαιὸν ὡρολόγιον, τὸ ὁποῖον ὑπεβάσταζαν ἀγάλματα, παριστῶντα καταδίκους ἀλυσοδέτους, τὸ ὡρολόγιον τῆς Βαστίλλης εἶχε κτυπήσῃ πολλὰς ὥρας, αἱ ὧραι αὐταὶ εἶχαν κάμῃ ἡμέρας καὶ αἱ ἡμέραι μῆνας, ἀφότου ὁ Μπόμπης ἦτο φυλακισμένος.

Ἡ ἀτμόσφαιρα τῆς παραδόξου ἐκείνης φυλακῆς εἶχεν ἐπενεργήσῃ βραδέως ἀλλ' ἀσφαλῶς, καὶ ὁ Μπόμπης, ἐγκαρτερῶν, ἔζῃ τώρα ἥσυχος, εὐτυχὴς καὶ εὐχαριστημένος.

Εἰς τὴν ἀρχήν, δὲν ἠμποροῦσε νὰ συλλογισθῇ χωρὶς λύπην καὶ χωρὶς ἀγανάκτησιν, τὸν κύριόν του καὶ τὸ κακὸν ποῦ τοῦ εἶχε κάμῃ. Διότι, ἐσκέπτετο, ἡ ἀποκάλυψις τῶν μυστικῶν του δὲν ἠμποροῦσε παρὰ νὰ τὸν βλάψῃ.

Ἐλυπεῖτο ἐπίσης ἐνθυμούμενος τὸν γέροντα φυλακισμένον τοῦ Μαύρου Πύργου, ὁ ὁποῖος ἐπερίμενεν εἰς τὸ παγωμένον του δωμάτιον, νὰ ὑπάγῃ νὰ τὸν ἐλευθερώσῃ, κατὰ τὴν ὑπόσχεσιν ποῦ τοῦ ἔδωσεν. Ἀλλ' ὀλίγον κατ' ὀλίγον αἱ τύψεις του κατηυνάσθησαν, ἀπεμακρύνθησαν εἰς τὸ παρελθόν, καὶ ὁ Μπόμπης, ἀφοῦ ἐσκέφθη ὅτι δὲν ἔπραττεν αὐτὸς ἂν δὲν ἠμποροῦσε νὰ κρατήσῃ τὰς ὑποσχέσεις του, ἤρχισε νὰ ζῇ μᾶλλον ἀμέριμνος, νὰ πολλαμβάνῃ τὰς περιποιήσεις τοῦ μπάρμπα Μπρισοῦ καὶ νὰ ἐπωφελεῖται τῶν προνομίων τοῦ φυλακισμένου τοῦ Βασιλέως, — ἢ τοῦ «προσκεκλημένου» ὡς ἔλεγεν ὁ δεσμοφύλαξ. Διήρχετο τὰς ἡμέρας του παίζων εἰς τὰ δώματα ἢ εἰς τοὺς προμαχῶνας τοῦ φρουρίου μὲ τοὺς μικρούς του συντρόφους, καὶ ἀναγινώσκων εἰς τὸ δωμάτιόν του βιβλία, τὰ ὁποῖα τῷ ἔφερεν ὁ ἀνεξάντλητος δεσμοφύλαξ ἀπὸ τὴν βιβλιοθήκην τῆς φυλακῆς.

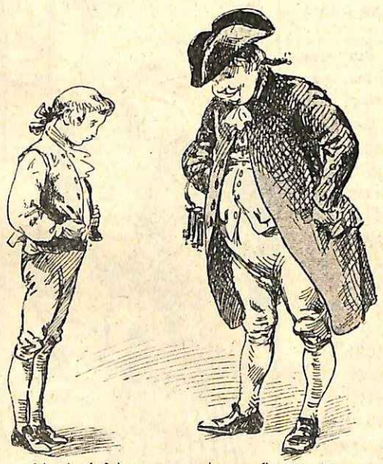

«Ἀπὸ τὰ λόγια σας φαίνεται ὅτι δὲν ξέρετε τί θὰ πῇ τζόκεϋ». (Σελ. 262, στ. γ')

Ἕνα πρωί, ἐνῷ ἐνεδύετο, εἶδεν ὅτι δὲν τὸν ἐχωροῦσαν πλέον τὰ ἐνδύματά του.

— Μπᾶ! αὐτὸ μὴ σοῦ κακοφαίνεται! τῷ εἶπεν ὁ Μπριού, παρὼν τὴν στιγμὴν ἐκείνην· θὰ σοῦ κάμωμε καινούργια φορεσιὰ δι' ἐξόδων τοῦ βασιλέως· γιατί, ἐννοεῖται, ὁ βασιλεὺς ντύνει τοὺς φυλακισμένους του. Ἐμπρὸς λοιπόν! Τί χρῶμα τὸ θέλεις τὸ καινούργιο σου φόρεμα; Πές μου, καὶ σὲ τρεῖς μέρες θὰ τὸ ἔχῃς, καὶ μάλιστα τῆς τελευταίας μόδας!

Ὁ Μπόμπης ὅμως δὲν ἐφαίνετο ἐνθουσιασμένος ἀπὸ αὐτὴν τὴν πρότασιν. Ἐκούταζε τὸ γελέκι του ποῦ ἔχασε δύο δάκτυλα εἰς τὸ στῆθός του, καὶ τοῦ ἤρχετο νὰ κλαύσῃ.

— Ἐπάχυνες, μπρὲ παιδί μου! ὑπέλαβεν ὁ δεσμαφύλαξ· εἶνε κανένα κακὸ αὐτό; Θὰ πῇ, ὅτι ἡ δίαιτα τῆς φυλακῆς σὲ ὠφελεῖ. Γιατὶ εἶσαι ἔτσι λυπημένος;

Ὁ Μπόμπης ἀπεφάσισε νὰ ὁμολογήσῃ τὰ αἴτια τῆς λύπης του.

— Ἀπὸ τὰ λόγια σας, μπάρμπα-Μπριού, φαίνεται ὅτι δὲν ξέρετε τί θὰ πῇ τζόκεϋ.

— Νὰ πῶ τὴν ἀλήθεια, ὄχι, δὲν ξέρω...

— Ὁ τζόκεϋ εἶνε καβαλλάρης ἐλαφρός, μὰ πολὺ ἐλαφρός. Ἂν πορπαπχύνω λοιπόν, θὰ βαρύνω· καὶ ὅταν βγῶ ἀπὸ δῶ-μέσα, δὲν θὰ μπορέσω νὰ ξαναγίνω τζόκεϋ... ὁ μπάρμπα-Τὸμ δὲν θὰ μὲ θέλῃ.

Ὁ Μπριοὺ ἔβαλε τὰ γέλια.

— Μεγάλο δυστύχημα, μὰ τὴν ἀλήθεια! ἐφώναξε. Μὰ μήπως, πρὸς τὸ παρόν, πρόκειται νὰ καβαλλικεύῃς; Ἔπειτα, ὡς που νὰ βγῇς ἀπὸ δῶ μέσα...

Δὲν ἀπετελείωσε τὴν φράσιν του, νρίνων περιττὸν νὰ λυπήσῃ τὸν μικρόν του προστατευόμενον, διότι ἤθελε νὰ πῇ, ὅτι δὲν θὰ ἐξήρχετο ἀπὸ τὴν Βαστίλλην τόσον γρήγορα. Εἶχαν ἰδῇ τόσα τὰ μάτια τοῦ μπάρμπα-Μπριού! Δι' αὐτόν, κάθε ἄνθρωπος εἰσερχόμενος εἰς τὴν φυλακὴν τοῦ Κράτους, εἶχε τὴν πιθανότητα νὰ διέλθῃ ἐκεῖ-μέσα ὅλην του τὴν ζωήν. Τοῦτο δὲ ἀκριβῶς ἐθεώρει ὡς ὑπερτάτην εὐτυχίαν, διότι ἡ Βαστίλλη τῷ ἐφαίνετο ὡς μονατήριον, ὡς ἄουλον ἀπαραβίαστον, ὅπου ἠμποροῦσε κανεὶς νὰ ζῇ ἀνέτως, ἡσύχως, μακρὰν τῶν περισπασμῶν καὶ τῶν ἀθλιοτήτων τοῦ κόσμου.

Κλεισμένος καὶ ὁ ἴδιος εἰς τὰ χονδρὰ ἐκεῖνα τείχη, διὰ τῶν ὁποίων δυσκόλως ἔφθανεν ὁ θόρυβος τῆς ἔξω ζωῆς, ὁ ἀγαθὸς δεσμοφύλαξ οὔτε κἂν ὑπωπτευε τὰ σπουδαῖα γεγονότα, τὰ ὁποῖα διεδραματίζοντο ὁλονὲν εἰς τὸ Παρίσι...

Ὀλίγη ἱστορία

Εἴμεθα ὑποχρεωμένοι νὰ ἐκθέσωμεν ἐν συντόμῳ, ὅσα συνέβησαν τοὺς ὀλίγους μῆνας, κατὰ τοὺς ὁποίους ὁ Μπόμπης ἔζη κλεισμένος εἰς τὴν Βαστίλλην.

Ἡ Γαλλικὴ Ἐπανάστασις, ἡ ὁποία εἶχεν ἀρχίσῃ τὴν 5 Μαΐου, ἐπροχώρει μὲ γιγαντιαῖα βήματα πρὸς τὴν κατάλυσιν τῆς βασιλείας. Ὁ δυστυχὴς Λουδοβίκος ΙϛΙ', ἀσθενής, ἀναποφάσιστος, τυφλώττων, δὲν ἦτο εἰς θέσιν νὰ καταστείλῃ τὸ τεράστιον αὐτὸ κίνημα. Ἡ Ἐθνικὴ Συνέλευσις εἶχεν ἐγκαθιδρυθῇ καὶ ἀντέτασσεν ἤδη τὴν ἰσχύν της ἐναντίον τῆς βασιλικῆς ἐξουσίας.

Εἰς τὸ Παρίσι ἐπροχωροῦσαν γρηγορώτερα καὶ μακρύτερα. Τὴν 13 Ἰουλίου 1789, ὁ λαός, ἐξεγερθεὶς κατὰ τοῦ βασιλέως, ἐζήτει μεγαλοφώνως ὅπλα διὰ νὰμυνθῇ ἐναντίον τοῦ στρατοῦ. Οὕτως ἐσχηματίσθη ὁ πυρὴν τῆς «ἐθνικῆς φρουρᾶς» ἀπὸ ἐκλεκτὰ λαϊκὰ στοιχεῖα.

Ἀλλὰ μεταξὺ τῶν καλῶν αὐτῶν ἀστῶν, εὑρίσκοντο καὶ στοιχεῖα ἄτακτα, κακοποιά, ἄνθρωποι «τοῦ σχοινιοῦ καὶ τοῦ παλουκιοῦ», λύκοι χαιρόμενοι εἰς τὴν ἀνεμοζάλην. Οἱ κακοῦργοι αὐτοί, ὡπλισμένοι μὲ λοστοὺς καὶ ρόπαλα, διέσχισαν τὰς ὁδοὺς τὴν νύκτα τῆς 12 πρὸς τὴν 13 Ἰουλίου, τρομοκρατοῦντες τοὺς διαβάτας, λεηλατοῦντες τὰ καταστήματα, καταστρέφοντες τὰ πάντα. Ἐσκέπτοντο νὰ ὑπάγουν νὰ λεηλατήσουν καὶ τὸ Δημόσιον Ταμεῖον, ὅταν μία φωνὴ ἀνέκραξε:

— Εἰς τὴν Βαστίλλην!

Τὸ πλῆθος, ἀνάμικτον τώρα, ὑπήκουσεν εἰς αὐτὴν τὴν φωνὴν κ' ἐστράφη πρὸς τὴν φυλακὴν τοῦ Κράτους.

Ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἀκόμη, δὲν ἐπρόκειτο οὔτε περὶ ἐλευθερίας καὶ τυραννίας, οὔτε περὶ ἀπελευθερώσεως τῶν φυλακισμένων, οὔτε περὶ καταλύσεως τῆς βασιλικῆς ἐξουσίας. Τὴν νύκτα τῆς 12 Ἰουλίου, ἐφώναζαν ἀκόμη «ζήτω ὁ βασιλεύς!» ἐνῷ ἐλεηλάτουν τὰ ἀρτοπωλεῖα καὶ τὰ οἰνοπωλεῖα, τὰ εὑρισκόμενα πέριξ τῆς Βαστίλλης. Ἔπειτα τὸ πλῆθος ἐγκαθιδρύθη εἰς τὴν πλατεῖαν καὶ ἐπέρασε τὴν νύκτα πίνον, ᾄδον καὶ κυττάζον τὰ πελώρια ἐκεῖνα τείχη τοῦ φρουρίου, τὸ ὁποῖον βεβαίως δὲν τῷ ἐφαίνετο εὐάλωτον.

Ἐνῷ συνέβαιναν αὐτὰ ἔξω τῆς φυλακῆς, τί συνέβαινεν ἄρα γε μέσα;

Ἀπολύτως τίποτε! Ἡ συνήθης ζωὴ ἐξηκολούθει. Τὸ προσωπικὸν καὶ ἡ φρουρὰ δὲν εἶχον ἀνησυχήσῃ διόλου. Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ εἶχαν τὴν πεποίθησιν, ὅτι τὸ φρούριόν των ἦτο ἀπόρθητον, ἀκατάλυτον. Ἐννοεῖται δέ, οἱ φυλακισμένοι δὲν εἶχαν μάθῃ τίποτε περὶ τῆς λαϊκῆς ἐξεγέρσεως.

Μόνον ἴσως ὁ διοικητὴς τῆς Βαστίλλης ἐφανέρωνε μὲ τὸ ὕφος του κάποιαν ἀνησυχίαν.

Ὅταν ἐνύκτωσεν, ἀνέβη εἰς τοὺς πύργους, καὶ ἐκεῖ, στηριζόμενος ἐπὶ τῶν τηλεβόλων, τὰ ὁποῖα ἔβγαζαν τὰ χάλκινα στόμιά των ἀπὸ τοὺς προμαχῶνας, ἐκύτταξε πολλὴν ὥραν σιωπηλὸς τὸ ἀμέτρητον καὶ ἀπειλητικὸν ἐκεῖνο πλῆθος, τὸ ὁποῖον ἐμαύριζε τὰ περίχωρα τοῦ φρουρίου.

(Ἕπεται συνέχεια)

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Η ΛΕΟΝΤΗ

Ἀγαπητοί μου,

Ὡς πρὸ ὀλίγου, ἡμεῖς οἱ Ἕλληνες, καὶ πρὸ πάντων οἱ Ἀθηναῖοι, ἐπάσχομεν ἀπὸ ἓν εἶδος βουλγαροφοβίας. Ἐλογοριάζαμεν τοὺς Βουλγάρους ὡς πολὺ ἐπικινδύνους ἀντιζήλους εἰς τὴν Ἀνατολὴν καὶ εἴχαμεν τὴν ἰδέαν, ὅτι εἰς τὸν πολιτισμὸν ἐν γένει προώδευαν ταχύτερα καὶ ἀσφαλέστερα ἀπὸ ἡμᾶς. Ἐθαυμάζαμεν τὴν ὀργάνωσίν των, τὴν διοίκησίν των, τὴν πολιτικήν των, τὸν στρατόν των, ὅλα των. Καὶ στόλον ἀκόμη ποῦ δὲν εἶχαν, ἐπιστεύαμεν ὅτι θὰ ἔκαμναν γρήγορα ἐφάμιλλον τοῦ ἰδικοῦ μας. Εἰς κάθε περίστασιν ἐλέγαμεν: «Κυττάξετε τοὺς Βουλγάρους, ποῦ κάμνουν τοῦτο, ποῦ κάμνουν ἐκεῖνο... Ἀκόμη καὶ Ἐθνικὸν Θέατρον ἔχουν, ἀκόμη καὶ Ἀκαδημίαν... μὲ Ἀκαδημαϊκούς. Ἡμεῖς τίποτε! Μόνον κτίρια!...» Τοὺς ἐξετιμῶμεν, τοὺς ὑποληπτόμεθα πάρα πολύ, καὶ ὡς γείτονας ἀντιζήλους, τοὺς ἐφοβούμεθα. Κατήντησε νὰ ψιθυρίζωμεν: «Καὶ τὴν Ἁγία Σοφία οἱ Βούλγαροι θὰ μᾶς τὴν πάρουν μιὰ μέρα!»

Ἔ, δὲν εἴχαμεν καὶ τόσον ἄδικον! Μήπως ἡμεῖς εἴμεθα οἱ μόνοι γελασμένοι; Εἰς ὁ ὂν τὸν κόσμον, εἶχαν τὴν καλλιτέραν ἰδέαν διὰ τοὺς Βουλγάρους; Ἡ Εὐρώπη τοὺς ὠνόμαζε φυλὴν ἰσχυρὰν καὶ Πρώσσους τῆς Ἀνατολῆς. Καὶ παντοῦ εἶχαν φίλους, θιασώτας φανατικούς, οἱ ὁποῖοι ἐφώναζαν ὅτι τὸ μέλλον εἶνε ἰδικόν των. Καὶ ξέρετε διατί; Διότι οἱ Βούλγαροι εἶχαν τὴν τέχνην νὰ ὑποκρίνωνται, νὰ προσποιοῦνται, νὰ φαίνωνται ὅ,τι δὲν ἦσαν! Ἐφοροῦσαν μίαν λεοντῆν τόσον τεχνικά, τόσον ἐπιτήδεια, ὥστε καὶ ὁ πλέον ἔμπειρος... ζωολόγος δὲν ἠμποροῦσε νὰ ὑποπτευθῇ, ὅτι ἐκρύπτετο ἀπὸ κάτω μία ἀρκούδα, ἕνα θηρίον...

Ἀλλ' ἤρκεσε μία σύρραξις μὲ τοὺς πρώην συμμάχους των, ἤρκεσεν ἕνας πόλεμος ὀλίγων ἡμερῶν μὲ τοὺς Ἕλληνας καὶ μὲ τοὺς Σέρβους, διὰ νὰ πέσῃ αὐτὴ ἡ λεοντῆ καὶ νὰ φανῇ ὁ Βούλγαρος ὁποῖος εἶνε: βίρβαρος, ἀπολίτιστος, θηριώδης, αἱμοχαρής, ληστής, κακοῦργος, στρατιωτικῶς ἀδύνατος, πολιτικῶς ραδιοῦργος, δόλιος, ἀπατῶν, ψευδόμενος καί, ὅπως τὸ λέγουν οἱ παῖκται τοῦ πόκερ, αἰωνίως *μπλοφάρων*. Τώρα πλέον τὸν ξεύρει ὅλος ὁ κόσμος. Καὶ ξεύρετε ποῖοι τὸν ἀνεκάλυψαν πρῶτοι; Οἱ Εὔζωνοι, ποῦ ἔλαβαν τὴν τιμὴν νὰ τὸν γνωρίσουν ἀπὸ πολὺ κοντὰ εἰς τὴν Θεσσαλονίκην.

— Ἀφίστε μας νὰ πολεμήσωμε μαζί του, ἔλεγαν μὲ ὅλην τὴν πεποίθησιν, καὶ νὰ ἰδῆτε ποῦ θὰ τὸν πᾶμε καβάλλα ὥς τὴ Σόφια!

Τὸ εἶπαν τὰ εὐζωνάκια μας καὶ τὸ ἔκαμαν! Τὸν ἔστρωσαν στὸ κυνῆγι καὶ τὸν πηγαίνουν καβάλλα, νὰ τὸν ἀφίσουν ἀπέξω ἀπὸ τὴν Σόφια. Καὶ ἂν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα ὁ ἡττημένος δὲν παραδεχθῇ τοὺς ὅρους τῶν νικητῶν, θὰ τὸν ξαναπαβαλλικέψουν καὶ θὰ μποῦν μέσα... Ἀλλὰ δὲν εἶνε ἡ ἥττα τὸ μεγαλήτερον κακὸν ποῦ ἔπαθεν ὁ Βούλγαρος. Ἡ λύσσα τῆς συμφορᾶς τὸν ἔκαμεν ἔξω φρενῶν, ἄφισε κατὰ μέρος κάθε πρόσχημα κ' ἔδωσεν ἐλευθερίαν εἰς τὰ θηριώδη του ἔνστικτα. Φεύγων ἡττημένος, ἔσφαξεν, ἔκαυσεν, ἐδῄωσεν, διέπραξε τὰ φρικτώτερα κακουργήματα ἐναντίον τῶν ἀόπλων πληθυσμῶν.

Τοῦ κάκου προσπαθεῖ τώρα νὰ τὰ διαψεύσῃ καὶ νὰ τἀρνηθῇ. Τὰ ὀργιά του εἶχαν μαρτύρας ξένους, ἀμερολήπτους, καὶ τώρα τὰ ξεύρει ὅλος ὁ κόσμος. Ἔτσι ὁ Βούλγαρος ἔπαυσε νὰ λογαριάζεται, ὄχι πλέον μεταξὺ τῶν πολιτισμένων, ἀλλὰ μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων. Ἡ λεοντῆ ἔπεσε διαπαντός. Ἡ ἐκτίμησις ποῦ τοῦ εἶχεν ὁ κόσμος, ἐξημίωθη εἰς τὴν φρίκην ποῦ ἐπροκάλεσαν παντοῦ οἱ ἀνήκουστοι *βουλγαρισμοί* καὶ ἡ βουλγαροφοβία τῶν Ἑλλήνων μετεβλήθη εἰς βαθυτάτην περιφρόνησιν.

Πολὺ διδακτικὸν τὸ πάθημα τοῦ Βουλγάρου. Ὅπως εἶνε οἱ λαοί, τὰ ἔθνη, τὰ Κράτη, ἔτσι εἶνε καὶ τὰ ἄτομα. Δὲν ἀρκεῖ νὰ φαίνεται ὁ ἄνθρωπος καλός, ἀλλὰ νὰ εἶνε πράγματι. Δὲν εἰμπορεῖ νὰ προσποιῆται διαρκῶς. Θὰ ἔλθῃ μία περίστασις, ποῦ θὰ τὸν κάμῃ νὰ δείξῃ τὸ φυσικόν του, θὰ ἔλθῃ ἕνας ἄνεμος ποῦ θὰ σηκώσῃ τὴν λεοντῆν. Καὶ τότε ἀλλοίμονόν του!..

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΠΡΑΓΜΑΤΑ ΚΑΙ ΘΑΥΜΑΤΑ

ΤΑ ΧΗΜΙΚΑ ΛΙΠΑΣΜΑΤΑ

Α'

Εἰς ἕνα μικρὸ χωριουδάκι, ἕνας γεωπόνος εἶχε συγκαλέσῃ τοὺς γεωργοὺς καὶ τοὺς ἐδίδασκε πῶς νὰ καλλιεργοῦν τὴν γῆν ἐπιστημονικῶς.

Ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπην του ἕνα μικρὸ μπουκαλάκι, τὸ ὁποῖον περιεῖχε μίαν σκόνην χρώματος σκοτεινοῦ, καὶ τὸ ἐσήκωσε ὑψηλά.

— Παιδιά, εἶπε, βλέπετε ἐδῶ αὐτὴν τὴν θαυματουργὸν σκόνην; εἶνε χημικὸν λίπασμα. Ἀπὸ αὐτὴν θὰ ρίψετε μίαν κουταλιὰν τῆς σούπας εἰς μίαν ρίζαν ντοματάς π. χ., καὶ θὰ ἰδῆτε θαύματα· ἡ ντοματιὰ θὰ λάβῃ διπλασίαν ἀνάπτυξιν καὶ θὰ κάμῃ διπλάσιον καρπόν. Συνάμα θὰ ὡριμάσῃ καὶ ταχύτερα κατὰ 15 ἡμέρας.

Οἱ χωρικοὶ ἐθαύμασαν καὶ ἀπεφάσισαν νὰ δοκιμάσουν. Μία νεαρὰ διδασκάλισσα, ἡ ὁποία ἦτο παροῦσα, ἠρώτησε τὸν γεωπόνον ἂν τὸ λίπασμα κάμνῃ καὶ δι' ἄνθη τῆς γλάστρας.

—Μάλιστα, τῆς ἀπήντησεν· ὑπὸ τὸν ὅρον ὅμως νὰ μὴ βάλετε εἰς μίαν μικρὰν γάστραν περισσότερον ἀπὸ ὅσον χωρεῖ μία δυκτυλήθρα, διότι ἄλλως θὰ κάψετε τὰ φυτά.

Τῆς ἔδωσε μάλιστα καὶ ἕνα κουτάκι λίπασμα, νὰ τὸ διανείμῃ εἰς τὰς μαθητρίας της, διὰ νὰ βάζουν εἰς τὰς γάστρας.

Μετὰ ἕνα μῆνα, διῆλθεν ἐκ νέου ὁ περιοδεύων γεωπόνος, νὰ ἐξετάσῃ πῶς ἐπῆγαν τὰ πειράματα μὲ τὰ λιπάσματα.

Οἱ χωρικοί, κατὰ τὴν πατροπαράδοτον συνήθειάν των, δὲν εἶχον κάμῃ τίποτε! Τὰ περὶ λιπασμάτων διδάγματα εἶχαν μπῆ ἀπὸ τὸ ἕνα των αὐτὶ καὶ εἶχαν βγῆ ἀπὸ τὸ ἄλλο.—Ἀφοῦ οἱ προπάτορές μας δὲν μετεχειρίζοντο χημικὰ λιπάσματα, εἶπαν, τί θέλομεν ἡμεῖς νὰ νεωτερίσωμεν;—Ἀλλά, φίλοι μου, κλωτσᾶτε τὴν τύχην σας! Αἱ γαῖαί σας σήμερον δὲν εἶνε πλέον γόνιμοι ὅπως ἦσαν εἰς τὴν ἐποχὴν τῶν προγόνων σας, ἐκουράσθησαν, ἐξηντλήθησαν, δὲν παράγουν ὅπως ἄλλοτε. Διὰ νὰ ἔχετε πλουσίας ἐσοδείας σίτου, ἄφθονα σταφύλια, πολὺ λάδι, πρώϊμα λοχανικὰ κ.λ.π. πρέπει νὰ μεταχειρισθῆτε λιπάσματα. Δοκιμάσατε τοὐλάχιστον, διὰ νὰ πεισθῆτε μόνοι σας, ὅτι εἶνε ἀποτελεσματικά.

Ἐκείνην τὴν στιγμὴν διέσχισε τὸ πλῆθος μία νεᾶνις, κρατοῦσα δύο γάστρας βασιλικοῦ.

—Ἐγώ, ἐφώναξε, ἐγώ, κύριε γεωπόνε, ἐδοκίμασα. Εἶχα δύο βασιλικοὺς ἴσου μεγέθους· ἔβαλα εἰς τὸν ἕνα μίαν δακτυλήθραν χημικοῦ λιπάσματος, καὶ ἰδού, ὡς βλέπετε, ὁ λιπασμένος ἔλαβε διπλασίαν ἀνάπτυξιν ἀπὸ τὸν ἄλλον.

— Εὖγε, εἶπεν ὁ γεωπόνος, ἰδοὺ μία νέα, ἡ ὁποία δὲν εἶνε προγονόπληκτος. Μήπως ἐδοκίμασαν καὶ ἄλλα κορίτσια;

— Μάλιστα, εἶπεν, εἰς τὸ σχολεῖόν μας ἐμοίρασαν χημικὸν λίπασμα εἰς τὰ κορίτσια. Εἰς τὴν ἀρχὴν εἶδαν ὅλαι λαμπρὸν ἀποτέλεσμα· ἀλλ' ἔπειτα, ἀπὸ τὴν ἀπληστίαν των, ἔβαλαν περισσότερον λίπασμα, καὶ τότε τὸ πάρα πολύ, ἀντὶ νὰ ὠφελήσῃ, ἔκαψε τὰ φυτά.

— Φυσικά, ἀπήντησεν ὁ γεωπόνος· καὶ ἡ κίνα εἶνε δυναμωτικὴ μόνον ὅταν τὴν μεταχειρίζεσθε εἰς μικρὰς δόσεις, ἀλλὰ εἰς πολὺ μεγάλας δόσεις βλάπτει. Αὐτὸ ἔπρεπε νὰ τὸ σκεφθοῦν αἱ μωραὶ παρθένοι. Πρέπει νὰ εἰξεύρετε, φίλοι μου, ὅτι τὰ χημικὰ λιπάσματα εἶνε ἡ δαιμονιωτέρα ἐφεύρεσις τοῦ κόσμου. Ἐνῷ ἡ ἀτμομηχανή, ὁ ἠλεκτρισμός, ὁ κινηματογράφος, τὸ τηλέφωνον κλπ. διευκολύνουν καὶ πλουτίζουν ὡρισμένας τάξεις τῆς κοινωνίας, τὰ χημικὰ λιπάσματα αὐξάνουν τὴν εὐτυχίαν καὶ τὴν εὐμάρειαν ὅλου τοῦ κόσμου. Ὀλίγοι ταξειδεύομεν, σπανίως μεταβαίνομεν εἰς τὸν κινηματογράφον, ἐνῷ ψωμὶ τρώγομεν ὅλοι, φροῦτα ἐπιθυμοῦμεν καθ' ἑκάστην, καὶ ἡ ἐφεύρεσις τῶν χημικῶν λιπασμάτων, ἡ ὁποία μᾶς προμηθεύει εὐθηνότερον σῖτον καὶ περισσότερα φροῦτα, εἶνε πλουτοπαραγωγικὴ καὶ σωτήριος δι' ὅλον τὸν κόσμον.

Μαθηταὶ εἰς τὸν σχολικὸν κῆπον τοῦ ἐν Ἀθήναις Διδασκαλείου τῆς Μέσης Ἐκπαιδεύσεως, δοκιμάζοντες χημικὰ λιπάσματα ἐπὶ ἀραβοσίτου.

Β'

Μία γρηά, ἡ ὁποία ἤρχετο ἐκείνην τὴν ὥραν ἀπὸ τὸ βουνὸ φορτωμένη φρύγανα καὶ καυσόξυλα, ἐσταυροκοπεῖτο καὶ μονολογοῦσε.

— Τί τρέχει; τί ἔχεις; τὴν ἠρώτησαν.

— Πηγαίνετε νὰ ἰδῆτε! εἰς τὸ χωράφι τοῦ Μπαρμπαγιάννη ἐφύτρωσε ἕνας σταυρὸς μέσα εἰς τὸ σιτάρι!

— Αἴ, τὸν ἔφερες μαζῆ;

— Τί λέτε, παιδιά μου! ἔχει μάκρος 10 βήματα καὶ πλάτος ἄλλα τόσα. Ἐροβήθηκα νὰ ὑπάγω κοντά.

—Πᾶμε νὰ ἰδοῦμεν τὸ θαῦμα!

Μετέβησαν ἐν σώματι εἰς τὸν ἐν λόγῳ ἀγρὸν καὶ ἐσχεδίαζαν ἤδη νὰ κάμουν ἕνα ἐκκλησάκι εἰς τὸν τόπον τοῦ θαύματος.

Ὅταν ἔφθασαν εἰς τὰ ἀλώνια, τὰ ὁποῖα εὑρίσκονται εἰς ὑψηλὸν μέρος, εἰς τὸ ἄκρον τοῦ χωριοῦ, εἶδαν μακρόθεν τὸν ἀγρὸν τοῦ Μπαρμπαγιάννη καὶ ἐσταυροκοπήθηκαν.

Μέσα εἰς τὸ χρυσοπράσινον σπαρτόν, τὸ ὁποῖον εἶχε χρῶμα γρασιδί, ἐζωγραφίζετο ἕνας παμμέγιστος σταυρός, διότι εἰς ἐκείνην τὴν θέσιν τὸ σπαρτὸν ἦτο ὑψηλότερον καὶ χρώματος πολὺ βαθυτέρου.

— Νὰ σᾶς ἐξηγήσω ἐγὼ τὸ θαῦμα, εἶπε ὁ γεωπόνος. Κατὰ τὴν προηγουμένην ἐπίσκεψίν μου, ἄφισα εἰς τὸν παντοπώλην τοῦ χωριοῦ ὀλίγας ὀκάδας χημικὸν λίπασμα, μὲ τὴν ἐντολὴν νὰ τὸ σπείρῃ κρυφά, χωρὶς νὰ τὸν βλέπῃ κανείς, εἰς τὸ χωράφι του πλέον ὀπισθοδρομικοῦ καὶ πλέον δυσπίστου, ἐν σχήματι σταυροῦ. (Περίπου 20 δράμια κατὰ τετραγωνικὸν μέτρον.) Ἐνῷ λοιπὸν τὸ σπαρτὸν εἶνε χλωμόν, κιτρινιάρικον, ἐκεῖ ὅπου ἔπεσε τὸ λίπασμα, ἔγεινε βαθυπράσινον, πλατύφυλλον, ζωηρόν, καὶ διὰ τοῦτο διακρίνεται μακρόθεν ἡ ἐνέργεια τοῦ λιπάσματος.

Αὐτὸ τὸ γεγονὸς ὅπως δήποτε ἐλίνησε τὸ ἐνδιαφέρον τῶν χωρικῶν καὶ ἤρχισαν αἱ ἐρωτήσεις βροχηδόν.

— *Ἀπὸ τί κατασκευάζονται τὰ χημικὰ λιπάσματα;*

— Κυρίως ἀπὸ πέτρας καὶ ὀρυκτὰ (φωσφορολίθους, ὀρυκτὰ καλιοῦχα κτλ.) Ἐν μέρει ὅμως κατασκευάζονται ἀπὸ ξηρὸν αἷμα (αἱματάλευρον), ἀπὸ ἄχρηστα ψάρια (ἰχθυάλευρον) ἀπὸ ψόρια ζῶα (κρεατάλευρον). Ἀλλὰ τὰ ἐν Ἑλλάδι κατασκευαζόμενα λιπάσμα εἶνε ἐξ ὀρυκτῶν φωσφορίτου καὶ σιδηροπυρίτου, εἰς τὰ ὁποῖα προστίθεται νίτρον εἰσαγόμενον ἐκ Χιλῆς καὶ θειϊκὸν κάλι ἐκ Γερμανίας.

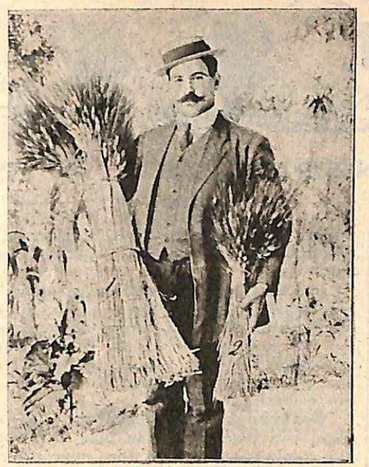

Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς κρατεῖ δεξιᾷ σῖτον παραχθέντα ἄνευ χημικοῦ λιπάσματος, καὶ ἀριστερᾷ σῖτον παραχθέντα μὲ χημικὸν λίπασμα. Ποία διαφορά!

Ἐκ τοῦ σιδηροπυρίτου (περιέχοντος θεῖον) καὶ ἐκ τῶν γαιανθράκων, περιεχόντων ἀμμωνίαν, κατασκευάζεται ἐν Ἑλλάδι ἡ θειϊκὴ ἀμμωνία, ὡς δευτερεῦον προϊὸν τῆς κατασκευῆς ἀεριόφωτος. Καὶ αὐτὴ εἶνε χημικὸν λίπασμα.

— *Ποῖα χημικὰ λιπάσματα εἶνε τὰ καλλίτερα;*

— Ὅλα εἶναι καλὰ ὅταν γνωρίζῃ τις νὰ τὰ μεταχειρίζεται· ὅταν ὅμως ὁ γεωργὸς δὲν γνωρίζῃ πολλὰ γράμματα, τὸ προτιμότερον εἶνε νὰ μεταχειρίζεται τὰ πέντε πλήρη σύνθετα λιπάσματα, τῶν ὁποίων ἡ χρῆσις εἶνε εὐκολωτάτη. Ταῦτα εἶνε ἕτοιμα μίγματα ἐκ ποικίλων οὐσιῶν (ἀζωτούχων, φωσφορούχων, καὶ καλιούχων) εἰς ἀναλογίαν διάφορον διὰ τὰ διάφορα φυτά. Ἕκαστον λίπασμα ἔχει χωριστὰ ἰδικόν του τύπον.

(Ἕπεται τὸ τέλος)

ΡΑΓΙΝΟΝΔΟΣ ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΗΣ
(γεωπόνος)

Διὰ τὰς διακοπὰς
προμηθευθῆτε τόμους τῆς «Διαπλάσεως» καὶ τῆς «Βιβλιοθήκης»

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

Μία ρεκλάμα

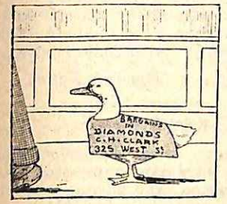

Εἰς τὸ Λὸς Ἀντζελες τῆς Καλλιφορνίας ἕνας ἀδαμαντοπώλης ἐπενόησε νέον τρόπον ρεκλάμας. Ἐγύμνασε μίαν πάπιαν νὰ τὸν ἀκολουθῇ εἰς τὸν δρόμον, φοροῦσα ἕνα ἐπανωφοράκι μὲ τὸ ὄνομα καὶ τὴν διεύθυνσιν τοῦ κυρίου της C. H. Clark! Ἡ πελατεία τοῦ κ. Κλάρκ, ὁ ὁποῖος πωλεῖ κυρίως κοσμήματα *ὀκκαζιόν*, ηὔξησεν ἔκτοτε σημαντικῶς.

Ἓν ταχυδρομικὸν δελτάριον

Ἄγγλος, εὑρεθεὶς εἰς τὴν λίμνην τῆς Κωνσταντίας καὶ θελήσας νὰ στείλῃ ἓν δελτάριον εἰς κάποιον φίλον του, — τὸ ὁποῖον ὤφειλε νὰ ρίψῃ εἰς τὸ γραμματοκιβώτιον τοῦ πλοίου ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐταξείδευεν, — ἐσκέφθη τὴν τελευταίαν στιγμήν, ὅτι δὲν ἤξευρεν ἀκριβῶς εἰς ποῖον Κράτος εὑρίσκετο. Διὰ νὰ εἶνε λοιπὸν βέβαιος ὅτι δὲν κάμνει λάθος, πρὶν ρίψῃ τὸ δελτάριον εἰς τὸ κιβώτιον, ἐκόλλησεν ἐπ' αὐτοῦ ἀπὸ ἓν γραμματόσημον ὅλων τῶν Κρατῶν, τὰ ὁποῖα συνορεύουν μὲ τὴν ὄχθην τῆς λίμνης Κωνσταντίας. Τὰ Κράτη αὐτὰ εἶνε: ἡ Γερμανία, ἡ Αὐστρία, ἡ Ἑλβετία, ἡ Βαυαρία καὶ ἡ Βυρτεμβέργη! Ὥστε τὸ δελτάριον τοῦ Ἄγγλου κατήντησε συλλογὴ γραμματοσήμων!

Ἑβδομαδιαῖοι Διαγωνισμοί

α'.) Μαγικὴ Εἰκών

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Σημαιοφόρου Ἕλληνος

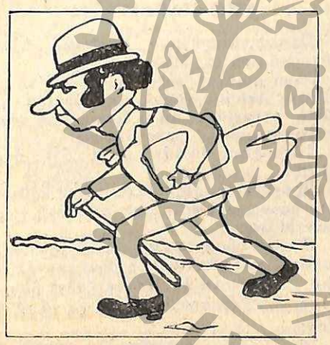

Ἐπήγαινε μὲ τὸ παιδί του, ὅταν ἔξαφνα τὸ ἔχασεν ἀπ' ἐμπρός του. Μήπως τὸ εἴδατε;

β'.) Παίγνιον

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Συμμαχικοῦ Στρατοῦ

ΚΟ	ΜΕ	ΒΡΑ	ΒΙ
ΛΟΜ	ΛΙ	ΖΙ	Α
Α	ΞΙ	ΚΑ	ΛΗ
ΧΙ	ΝΑ	ΔΑΣ	ΚΟΝ

Νὰ συνορολογηθοῦν αἱ συλλαβαὶ αὗται, ὥστε νὰ ἀποτελεσθοῦν τὰ ὀνόματα πέντε Κρατῶν τῆς Ἀμερικῆς.

γ'.) Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ζηλωτοῦ τοῦ Δημοσθένους

A l' .ngl. .n c.nn..t l. l..n

Νὰ ἀναγνωσθῇ αὐτὴ ἡ παροιμία.

Δήλωσις: Κάθε συνδρομητής, ἀγοραστὴς ἢ ἀναγνώστης τῆς Διαπλάσεως, ἀπὸ τὰς Ἀθήνας, τὰς Ἐπαρχίας καὶ τὸ Ἐξωτερικόν, εἰμπορεῖ νὰ στείλῃ τὰς λύσεις εἰς τὸ γραφεῖόν μας (38, ὁδὸς Εὐριπίδου), συνοδεύων τὴν ἀποστολήν του ***μὲ μίαν δεκάδραν ἢ μὲ ἕνα δεκάλεπτον γραμματόσημον.*** Τὰ ὀνόματα ὅλων τῶν λυτῶν θὰ δημοσιευθοῦν. Ἀναλόγως δὲ τοῦ ποσοῦ, τὸ ὁποῖον θὰ ἀποτελεσθῇ, θὰ ἐγγράψωμεν καὶ πάλιν ***διὰ κλήρου*** μερικοὺς λύτας ὡς συνδρομητὰς τῆς Διαπλάσεως ***δωρεάν.***

Λύσεις τοῦ 31ου φύλλου

α'.) Ἡ σβούρα του εἶνε ἡ μύτη του, ἐὰν ἀναποδογυρισθῇ.—β'.) Ὅμηρος, Πίνδαρος, Ἡσίοδος, Μόσχος, Ὁράτιος.—γ'.) Il n'y a pas de fumée sans feu.

Ἰδε τὸν Ὀδηγὸν τοῦ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Συνδρομητοῦ, Κεφ. Β

ΔΙΑ ΓΝΩΜΙΚΩΝ

Χάων (ἔξαλλος) — Εἶδες ἐκεῖ νὰ μοῦ ἀπορρίψῃ ἡ Διάπλασις τὴ ποίημά μου; θὰ τρελλαθῶ!... μοῦ ἔρχεται ζαλη... μοῦ ἀνεβαίνει τὸ αἷμα στὸ κεφάλι, θά.....

Φάων — Πρᾶος ἴσθι.

Χάων — Τί εἶπες;... ἀστειεύσαι; ἔχω θυμώσῃ τόσο!..

Φάων (ἀτάραχος) — Θυμοῦ κράτει.

Χάων — Ἄθλιε... μὴν ὁμιλήσῃς πιά, γιατί...

Φάων — Ὀργὴ καὶ ἀσυνεσία πολλοὺς ἀπώλεσαν... (γελᾷ).

Χάων (ἡσυχάζει) — Ἔγραψεν, ὅτι ἡ στιχουργία μου ἦτο βεβιασμένη.... καὶ ὅμως ἔκαμα δύο μῆνες νὰ τὸ κάμω... Καὶ τί ὡραία ποῦ ἦτο ἡ ἐπιγραφή του!...

Φάων — Οὐδὲν κακὸν ἄμικτον καλοῦ.

Χάων (μὴ ἀκούων) —... ἦτο «ἐλπίδες Ἑλλήνων πραγματοποιοῦμεναι».

Φάων — Θεωρία ἐπισκόπου καὶ κορδία μυλωνᾶ.

Χάων — Ἀρχίσαμε;... (ἡσυχάζων ἐξακολουθεῖ)... ἄχ, καὶ ἤλπιζα....

Φάων — Ὁ δι' ἐλπίδων ζῶν ἐκ πείνης ἀποθνήσκει.

Χάων (Συγκρατῶν κίνημα ὀργῆς) —... ὅτι θὰ τὸ ἐγκρίνῃ καὶ θὰ τὸ ἐπαινέσῃ μάλιστα.....

Φάων — Μὴ μέγα φρόνει!

Χάων — Καὶ εἶχε 15 τετράστιχα.

Φάων — Οὐκ ἐν τῷ πολλῷ τὸ εὖ, ἀλλ' ἐν τῷ εὖ τὸ πολύ.

Χάων — Δὲν εἶχε ὅμως ἡ πρώτη φορὰ ποῦ τὴν παθαίνω...

Φάων — Ὁ δὶς ἐν τοῖς αὐτοῖς πράγμασιν ἁμαρτάνων, ἄφρων ἂν δικαίως νομισθείη.

Χάων — Στὸ λέγω ὅμως, δὲν θὰ στείλω εἰς τὸ ἑξῆς, οὔτε ἕνα Παιδικὸν Πνεῦμα!

Φάων — Ὅποιος καῇ εἰς τὸ χυλό, φυσᾷ καὶ τὸ γιαοῦρτι.

Χάων — Δὲν εἶναι φίλε μου ἡ τρέλλα γιὰ τὰ βουνά!...

Φάων

ΕΙΚΟΝΕΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΔΥΣΤΥΧΙΑΝ

Τὸ βλέπω ἀπὸ μακρὺ τὸ ἐρημικὸ ἐκεῖνο σπιτάκι, κτισμένο ἐπάνω 'στὸ λόφο, ἀνάμεσα 'σὲν ἄγριο ἀκαλλιέργητο περιβόλι. Μόνος, ὁλομόναχος ὁ ἀπηλπισμένος ἀδελφὸς ζῇ μὲ τὴν γλυκεῖαν ἀνάμνησι ἐκείνου, ποῦ τοῦ ἔδωσεν ἄθελα μὲ τὸ δικό του χέρι τὸν θάνατο, τὸν συντροφεύει τὸ ἄπαλὸ νανούρισμα ποῦ τοῦ ψάλλει τὸ κῦμα καὶ τὸ γλυκὸ ψιθύρισμα ποῦ βγαίνει ἀπ' τάσημωμένα φύλλα τῆς λεύκας.....

Γέρος πιά, μὲ ἀσημένια μαλλιά, ἔχει κλεισθῇ ἐκεῖ ἀπὸ χρόνια πολλά, ποῦ ἦταν ἀκόμη νέος, γεμᾶτος ζωή, γεμᾶτος ὄνειρα. Παιδὶ καλομαθημένο, ἄλλοτε ζοῦσεν εὐτυχισμένα μὲ τὸν μικρότερο ἀδελφό του.

Καὶ σ' ἕνα παιγνίδι, σὲ μιὰ ἀστειότητα, ἔστειλε μὲ μιὰ σφαῖρα τὸν θάνατο 'ς ἐκεῖνον ποῦ τόσον ἀγαποῦσεν, ἀλλὰ μαζὶ μ' αὐτὸ καὶ τὴν αἰωνία ἀπελπισία, τὴν αἰωνία καταδίκη 'ς τὴν δόλια του καρδιά....

Ἀτὸ τότε ἐκλείσθηκε μόνος, ὁλομόναχος, ἐλπίζων ἔτσι νὰ ἐξαγνίσῃ τὸ ἀκούσιο ἔγκλημά του, ἔχει μισήσῃ τὸν κόσμον καὶ ἂν καμμιὰ φορὰ ἀπὸ τὸ ἀνοικτὸ παράθυρό του ἴδῃ κανένα διαβάτη, τὸ κλεῖ μὲ ὁρμήν, ψιθυρίζων: δὲν τῶθελα, δὲν τῶθελα!....

Ἕνα σιδηρόφρακτο τετράγωνο 'ς τὴν ἄκρη τοῦ περιβολιοῦ του εἶνε ὁ μόνος του περίπατος, ἡ μόνη του συντροφιά· ἐκεῖ κάθε βράδυ, ἤσυχος ἀπὸ τὰ βλέμματα τῶν περιέργων, κατεβαίνει καὶ μηλεῖ ἐλεύθερα μὲ τὸν ἀδελφό του....

Βοσκοπούλα τῆς Δωρίδος

ΘΑΛΑΣΣΟΤΑΡΑΧΗ

Τὸ σιγανὸ τῆς θάλασσας μουρμούρισμα
Ξεψυχισμένο φτάνει στ' ἀκρογιάλι.
Τάγέρι ἁρμονικὰ σιγοσφυρίζοντας
Τὲς θερινὲς λιακάδες λὲς πῶς ψάλλει.

Δυνάμωσε τάγέρι; σκόνη σύννεφο
Σηκώνεται καὶ σκέπει ὅλη τὴν πλάση.
Δὲ βλέπεις 'μπρός σου τίποτα, τὰ Φάληρα
Τοῦ σίφουνα ἡ ὁρμὴ τἄχει σκεπάσει.

Τὰ κύματ' ἀγριεύουνε – ζηλεύοντας—
Μὲ δύναμη στοὺς γύρω βράχους σπάζουν
Πετιῶνται ἀφροὶ--ἡ μανία τους--μεσούρανα
Καὶ μούγκρισι' ἄγριο ἀπ' τὴν καρδιά τους [βγάζουν.

Κάποια βαρκούλα ξανοιγμένη πούμεινεν
Ἀνοίγει στὴ στιγμὴ πανί, τιμόνι
Καὶ δυὸ ὧρες μὲ τὰ κύματα παλεύοντας
Προφταίνει στὴν Καστέλλα καὶ σιμώνει

Παλιὸ Φάληρο. *Ἀθανάσιος Διάκος*

ΑΠΟ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ

Βλέπεις, μικρή μου ξανθούλα, αὐτὸν τὸν ἥλιο ποῦ σὲ λίγο θὰ φύγῃ;

Τώρα μοιάζει εὐχαριστημένος· τριγυρίζεται ἀπὸ μιὰ χρυσῆ ἀτμόσφαιρα γεμάτη εὐτυχία... Μὰ ὁ δίσκος του τώρα φαίνεται μισός.... πάει, ἔφυγε

Ξεύρεις ποῦ θὰ πάγῃ τώρα; ὄχι; ἄκου λοιπόν.

Προχθὲς ἡ γρηᾶ ἐκείνη ποῦ κάθεται στὸ δάσος, μοῦ εἶπε πῶς πάει στὴ χώρα τῶν Μάγων.

Ἐκεῖ ὁ οὐρανὸς εἶνε πάντα χρυσοκόκκινος, ὅπως γίνεται στὴ δύσι τοῦ ἥλιου, καὶ στὴ γῆ τὰ λουλούδια ζοῦνε ἥσυχα, γιατὶ δὲν ἔχει τρελλὰ παιδάκια νὰ τὰ κόβουν.

Ἐκεῖ ὅλα, τριαντάφυλλα χρυσᾶ, κίτρινα, κόκκινα, καμέλιες καὶ ὡραῖοι χρωματιστοὶ πανσέδες, ζοῦνε στὸ φῶς τοῦ ἥλιου ποῦ πάει νὰ τὰ 'δῇ ἅμα φύγῃ ἀπὸ 'μᾶς.

Γιαὐτὸ βιάζεται τόσο νὰ δύσῃ....

Ἔμαθες τώρα, μικρούλα, ποῦ πάει ὁ ἥλιος ποῦ φεύγει;

Σημαία τοῦ Ἀβέρωφ

ΝΟΣΤΑΛΓΙΑ

Μακράν σου εὑρισκομένη, γλυκειά μου Σάμος, πόσο ποθῶ νὰ γυρίσω πίσω! Πόσον ἐπιθυμῶ νὰ ξαναϊδῶ τὰ ὡραῖα σου βουνά, τοὺς προσινοστολισμένους κάμπους σου! Νὰ ξαναϊδῶ τὴν θάλασσά σου τὴν ἥσυχη, ποῦ κάποτε θυμώνει καὶ ξεσπᾷ σὲ κύματα ἀγριεμένα! Καὶ ἐδῶ βλέπω βουνά, καὶ ἐδῶ βλέπω θάλασσα, ἀλλὰ ὅλα μοῦ φαίνονται ἄσχημα, ὅταν τὰ παραβάλλω μὲ τὰ δικά σου. Ὤ! ἐδῶ δὲν ἔχουν τὰ βουνά, τὴν ὡμορφάδα ποῦ ἔχουν τὰ δικά σου, δὲν ἔχουν οἱ κάμποι τὴν προσινάδα ποῦ ἔχουν οἱ δικοί σου! Τίποτε δὲν παραβάλλεται μὲ τὴ δική σου ὡμορφιά, τίποτε δὲν μοῦ κάμνει ἐντύπωσιν. Μὰ γιατί; Ποτὲ δὲν τῶλεγα, πῶς τόσο θὰ σ' ἐπιθυμοῦσα, ἀφοῦ μάλιστα δὲν θ' ἀργήσω νὰ σὲ ξαναϊδῶ! Εἶνε λοιπὸν τόσον γλυκεῖα ἡ γενέτειρα;

Ὤ! ναί! Γλυκεῖα πολύ! Μόνον ὅσοι ἔκαμαν μακράν της, ἔστω καὶ γιὰ λίγο καιρό, μόνον αὐτοὶ γνωρίζουν τί εἶνε...

Ἡρωϊκὴ Σάμος

ΣΚΕΨΕΙΣ

Ἂν ὁ κόσμος ὅλος ὡμιλοῦσε μιὰ γλῶσσα, πόσον θὰ μποροῦσαμε νὰναπτυχθοῦμε, στὸν καιρὸ ποῦ χάνομε γιὰ νὰ μάθωμε τὰ ἴδια πράγματα σὲ διάφορες γλῶσσες!

Τότε ἡ ἀνθρωπότης θὰ δείξῃ πῶς ἔφθασε στὴν τελειοποίησιν, ὅταν κατορθώσῃ νὰ παύσῃ τοὺς πολέμους, καὶ ὅταν δὲν θὰ ἔχῃ ἀνάγκη ἀπὸ φυλακές.

Γιὰ φαντασθῆτε πόσα πράγματα ποῦ δὲν μποροῦμε νὰ δοῦμε, δὲν θὰ τὰ ξέραμε ἂν δὲν εἴχαμε βιβλία νὰ μᾶς τὰ περιγράφουν!

Δύναμις τῆς Θελήσεως.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

—Παλιόταιδο, σ' ἔστειλα νὰ μοῦ φέρῃς μία ὀκᾶ μπύρα καὶ σὺ ἤπιες τὴ μισὴ στὸ δρόμο;

—Ναί, πατέρα, δὲν μποροῦσα νὰ φέρω γεμάτη τὴν κανάτα, ἦταν πολὺ βαρειά.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀστέρος τῆς Ἐλευθερίας

* * *

Προχθὲς ὁ Φάων ἀστειευόμενος ρώτησε τὴν Μικρὰν Ἀριστοκρατίδα:

—Καὶ τί ὑποθέτεις, μιὰ ὀκᾶ σίδερο ζυγίζει περισσότερο, ἢ μιὰ ὀκᾶ βαμβάκι;

—Φυσικά, ἀπαντᾷ ἡ Μικρὰ Ἀριστοκρᾶτις, τὸ σίδερο θὰ εἶνε βαρύτερο!

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ζηλωτοῦ τοῦ Δημοσθένους

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ 134ου ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

ΠΡΟΣ ΣΥΝΘΕΣΙΝ ΠΝΕΥΜ. ΑΣΚΗΣΕΩΝ

ΔΙΑ ΤΗΝ Α' ΕΞΑΜΗΝΙΑΝ ΤΟΥ 1913

[*Ἴδε Διάπλασιν τοῦ 1912, σελ. 442*]

Ἐκ τῶν δύο ἀριθμῶν, οἱ ὁποῖοι συνοδεύουν κάθε ψευδώνυμον, ὁ πρῶτος δηλοῖ πόσαι Ἀσκήσεις ἐκ τῆς συλλογῆς τοῦ διαγωνιζομένου ἐνεκρίθησαν ὡς ἁπλῶς δημοσιεύσιμοι, ὁ δὲ δεύτερος πόσαι ἐξ αὐτῶν ἦσαν ἐκτάκτως ὡραῖαι. Τὸ ἄθροισμα τῶν δύο ἀριθμῶν ὁρίζει τὴν θέσιν τοῦ διαγωνιζομένου, μεταξὺ δὲ δύο ἐχόντων τὸ ἴδιον ἄθροισμα, προηγεῖται ὁ ἔχων τὸν *δεύτερον* ἀριθμὸν μεγαλήτερον.—Ὁ τρίτος ἀριθμὸς μὲ τὸ Ε δηλοῖ τὸ ποσὸν τῶν εἰς ἕκαστον ἀπονεμομένων διὰ τὴν Συλλογήν του Εὐσήμων.

ΑΝΩΤΕΡΑ ΤΑΞΙΣ *(Οἱ ἀπὸ 16 ἐτῶν καὶ ἄνω, καθὼς καὶ οἱ μὴ σημειοῦντες εἰς τὸ τετράδιόν των τὴν ἡλικίαν των).*

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: ***Κοσμοκράτεῖρα Ἑλλάς***, 14+8 [11 Ε].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ:—*Μορουδιὼ Χρ. Σουβαλτζῆ*, 14+7 [11 Ε]. — *Ρόδου Μοσχοβόληπια*, 15+6 [11 Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Μανιώδης Ταξειδιώτισσα*, 12+7 [10 Ε].—*Ἑλληνικὸς Στρατός*, 13+6 [10 Ε].—*Γαλάτεια*, 13+6 [10 Ε]. (Ἐκτὸς Διαγωνισμοῦ: *Νέλκε*, 15+5 [10 Ε].)

ΕΠΑΙΝΟΣ: *Δωδωναῖος*, 14+5 [10 Ε].—*Ἐθνικὴ Παλιγγενεσία*, 12+6 [9 Ε]. — *Μικρὸ Χελιδονάκι*, 13+5 [9 Ε]. — *Χίος Ἀνέσση*, 13+5 [9 Ε]. — *Σύμβολον τοῦ Χριστιανισμοῦ*, 12+5 [9 Ε]. — *Βαλκανικὴ Συμμαχία*, 13+7 [9 Ε]. — *Μαστροχαλαστής*, 11+5 [8 Ε].—*Ἀπηλπισμένη Κόρη*, 12+4 [8 Ε].—*Λόξα*, 14+2 [8 Ε].—*Ὑψηλὴ Ἰδέα*, 10+3 [7 Ε].—*Πυροφόρος Κανάρης*, 10+2 [6 Ε].

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: *Μάχη τοῦ Σαρανταπόρου*, 6+2 [4Ε].—*Πυγμαλίων*, 5+1 [3Ε].

ΜΕΣΑΙΑ ΤΑΞΙΣ *(ἀπὸ 12—15 ἐτῶν)*

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: ***Ἡρωϊκὴ Σάμος***, 15+10 [13 Ε].—(Ἐκτὸς Διαγωνισμοῦ: *Συλφίς*, 15+12 [14 Ε].)

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Δεσπότης τοῦ Μιστρᾶ*, 15+9 [12Ε]. — *Ἐθνικὸς Στόλος*, 13+10 [12Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Συριανὴ Αὔρα*, 12+10 [11Ε]. — *Ἡρωῖς τοῦ 21*, 13+8 [11Ε].—*Μέλλων Ἐφευρέτης*, 12+8 [10Ε].—(Ἐκτὸς Διαγωνισμοῦ: *Τέλλος Ἄγρας*, 12+8 [10Ε].)

ΕΠΑΙΝΟΣ: *Ἑλληνικὸν Ἰδεῶδες*, 15+5 [10Ε].—*Ἕνα Χιωτάκι*, 14+5 [10Ε].—*Ἡρωῖς τοῦ Σουλλίου*, 14+5 [10Ε].—*Ἀθηναῖος Ἱππότης*, 13+5 [9Ε].—*Ἑλλὰς τοῦ Ρήγα*, 14+4 [9Ε].— *Ματωμένο Φεγγάρι*, 11+6 [9Ε].—*Ἐλευθερωθεῖσα Ἑλλάς*, 12+5 [6Ε].—*Λόξα τοῦ Ἑλληνισμοῦ*, 15+2 [9Ε].—*Νικόλαος Δ. Πίστης*, 13+3 [8Ε].—*Ροδοπαῖος Ἑλληνόπαις*, 12+4 [8Ε].—*Φίλεργος Χελιδών*, 12+4 [8Ε]. — *Ναυτάκι*, 10+5 [8Ε]. — *Ἑλληνὶς Μητέρα*, 10+5 [8Ε].—*Μεγάλη Ἑλλάς*, 12+3 [8Ε].—*Σχοινοστόλιστος Χίος*, 12+3 [8Ε].—*Θαλασσοκράτειρα Ἑλλάς*, 11+3 [7Ε].—*Ἀπελευθερωθεῖσα Μακεδονία*, 12+2 [7Ε].—*Φιλόπατρις*, 12+2 [7Ε].—*Δαφνοστεφὴς Στρατηλάτης*, 12+2 [7Ε].—*Ρεῦμα τοῦ Βοσπόρου*, 12+2 [7Ε].—*Κορυθαίολος Ἕκτωρ*, 12+2 [7Ε].—*Ἀπελευθερωθεῖσα Ἑλλάς*, 9+4 [7Ε]. *Σημαία τοῦ Ἀβέρωφ*, 9+4 [7Ε].—*Δαφνοστεφὴς Κωνσταντῖνος*, 11+2 [7Ε].—*Προβλαύνων Στρατηλάτης*, 11+2 [7Ε].—*Ἀγνὴ Σ. Τσολακίδου*, 9+3 [6Ε].—*Μαραμένο Φοῦλι*, 10+2 [6Ε]. — *Αὔρα τῆς Μουρίσεως*, 10+2 [6Ε].

ΜΙΚΡΑ ΤΑΞΙΣ *(ἀπὸ 11 ἐτῶν καὶ κάτω)*

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: ***Φύλαξ τοῦ Μοριχόβου***, 14+5 [10Ε].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Ἐν τούτῳ Νίκα*, 12+6 [9Ε].—*Ἑλληνόπουλο τοῦ Αἵμου*, 15+3 [9Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Γεφῦρι τῆς Ἀλαμάνας*, 12+3 [8Ε].—*Γενναῖος Ναυτόπαις*, 11+3 [7Ε]. — *Γιαννάκης Παπανικολάου*, 10+2 [6Ε].

ΕΠΑΙΝΟΣ: *Ἡλιακὴ Ἀκτίς*, 9+1 [5Ε].—*Λεοντιδεύς*, 8+1 [5Ε].—*Ξενιτευμένη Ἑλληνοπούλα*, 6+2 [4Ε].

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

Ἀθῆναι, 38 ὁδὸς Εὐριπίδου
τὴν 10ην Ἰουλίου 1913.

ΕΙΣ τοὺς σημερινοὺς λύτας, μετὰ τὸ ὄνομα τοῦ ἐν Σιδηροκάστρῳ Παν. Ι. Τζίντζιρα, βλέπετε καὶ τὴν λέξιν *δίς* ἐντὸς παρενθέσεως. Πρὶν μ' ἐρωτήσετε τί σημαίνει, σᾶς λύω τὴν ἀπορίαν. Τὸ *δίς* σημαίνει ὅτι μὲ τὴν λύσιν του ἔστειλε *δύο* δεκάλεπτα, διὰ νὰ συμμετάσχῃ εἰς τὴν κλήρωσιν *μὲ δύο κλήρους*. Καὶ ἐπειδὴ ἐρωτᾷ ὁ ἴδιος πόσους κλήρους εἰμπορεῖ νὰ παίρνῃ κάθε φοράν, στέλλων ἀνάλογα δεκάλεπτα, τοῦ ἀπαντῶ ἐδῶ, διὰ νὰ τὸ μάθετε καὶ ὅλοι σας, ὅτι εἰμπορεῖ νὰ παίρνῃ ὅσους θέλῃ.

Μὲ μεγάλην μου λύπην ἔμαθα τὸν ἄωρον θάνατον τοῦ ἀγαπητοῦ μου φίλου *Γεωργίου Θ. Κόλλα*, γνωστοῦ εἰς τὸν κύκλον μας μὲ τὸ ψευδώνυμον *Ἀκροκόρινθος*. Τὴν θλιβερὰν εἴδησιν μοῦ μετέδωσεν ὁ *Πρίγκιψ Ἀφνειοῦ*, συνοδεύσας αὐτὴν καὶ μὲ ὡραίαν νεκρικὴν ᾠδήν, ἀλλὰ πολὺ λυποῦμαι ποῦ δὲν ἔχω τόπον νὰ τὴν δημοσιεύσω.

Μαστροχαλαστή, τὸ στάδιον ποῦ ἐπροτίμησες μοῦ φαίνεται καὶ μένα καλλίτερον. Δὲν ξεύρω ὅμως νὰ σὲ πληροφορήσω πόσα χρόνια σπουδάζουν οἱ μηχανικοί. Ἀλήθεια, θὰ ἐξακολουθήσῃς καὶ τώρα νὰ ὀνομάζεσαι μαστροχαλαστής;...

Δὲν ὑπάρχει εἰς τὸ γραφεῖόν μου τὸ βιβλίον ποῦ ζητεῖς, *Ἑλληνικὴ Καρδιά*. Ἐκείνη τὴ βραδυὰ ποῦ ἐπαίζετο ἡ «Φωτεινὴ Σάντρη» στῆς Κυβέλης, δὲν ἔκαμες ὰ καὶ τίποτε κακό, διὰ νὰ σὲ συγχωρέσῃ ὁ κ. Ξενόπουλος! Ἁπλῶς, ὕστερ' ἀπὸ ἕνα διάλειμμα, εἰσερχόμενος εἰς τὸ θέατρον, ὁ κ. Ξενόπουλος εἶδε νὰ φράττουν τὴν θύραν δύο νέοι καὶ, ἐνῷ ἠτοιμάζετο νὰ τοὺς παρακαλέσῃ νὰ τοῦ κάμουν τόπον, ἤκουσε τὸν ἕνα νὰ λέγῃ εἰς τὸν ἄλλον: «Ὁ συγγραφεὺς εἶνε στὰ παρασκήνια!» — «Ὄχι, εἶπε τότε, ἐδῶ εἶνε!» Καὶ ἐπέρασεν. Ἐπειδὴ τώρα ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς δύο ἤσουν σύ, ἔπρεπε νὰ ζητήσῃς συγγνώμην:

Σύμβολον τοῦ Χριστιανισμοῦ, ὁ Ῥῆγας ἐκεῖνος ἀντεγράφη ὡρισμένως ἀπὸ τὴν Συλλογὴν τοῦ *Τέλλου Ἄγρα*. Ἂν τώρα ὑπάρχῃ καὶ εἰς τὴν ἰδικήν σου, — δὲν ἐπρόφασα νὰ κοντάξω, — θὰ εἶνε ἁπλῆ σύμπτωσις.

Ἕνας φίλος μας, ποῦ μὲ παρακαλεῖ νὰ μὴ φανερώσω τὸνομά του, μοῦ γράφει: «Τὸ Π. Πνεῦμα ποῦ ἐδημοσίευσεν ἡ *Ἑλληνικὴ Φλογέρα* εἰς τὸ 31ον φύλλον, τὸ ἔχει ἀντιγράψῃ ἀπὸ τὸ 3ον τοῦ 1909. Ἐδῶ δὲν εἰμπορεῖ νὰ δικαιολογηθῇ ὅτι τὸ μετέφρασεν ἀπὸ ξένο περιοδικό, διότι ἡ λέξις *ρέγκα* δὲν ὑπάρχει εἰς ἄλλην γλῶσσαν. Δὲν καταγγέλλω ἀπὸ κακίαν, ἀλλ' ἐπειδὴ βλέπω τώρα τελευταῖα πολλὰ Π. Πνεύματα ὄχι πρωτότυπα. Καὶ ὁ *Μεγαλόφρων Κωνσταντῖνος* τὸ Π. Πνεῦμα τοῦ 30οῦ φύλλου τὸ ἀντέγραψεν ἀπὸ τὸν τόμον τοῦ 1911 ἢ τοῦ 1912.» Περιμένω τώρα τί θὰ ποῦν καταγγελλόμενοι.

Καὶ σὺ στὰ μαθηματικά, *Ἀπελευθερωμένο Σουλιωτάκι*;.. Πῶς ἐλυπήθηκα! ἀλλ' εἶμαι βεβαία, ὅτι θὰ μὲ κάμῃς νὰ χαρῶ τὸν Σεπτέμβριον. Διάβαζε λοιπὸν καὶ κάπου-κάπου γράφε μου.

Τί ἐννοεῖς, *Ἀστὴρ τῆς Ἐλευθερίας*; νὰ σοῦ δημοσιεύσω καὶ τὰς 15 Ἀσκήσεις σου διμιᾶς; Ὄχι, δὲν γίνεται ἔτσι ποτέ. Ἔχω πολλὰς συλλογάς, καὶ κάθε ἑβδομάδα παίρνω κατὰ εειράν δέκα, ἐξ ἑκάστης τῶν ὁποίων δημοσιεύω μίαν Ἄσκησιν. Ἔπειτα ἄλλας δέκα καὶ οὕτω καθεξῆς. Ὥστε εἰς τὸ διάστημα τῆς ἑξαμηνίας, δημοσιεύονται τρεῖς - τέσσαρες Ἀσκήσεις τοῦ καθενός. Ἔπειτα δημοσιεύονται τἀποτελέσματα τοῦ Διαγωνισμοῦ κ' ἐκεῖ σημειώνω ποσαὶ Ἀσκήσεις ἐνεκρίθησαν ἀπὸ τὴν Συλλογὴν ἑκάστου, ὅπως βλέπεις σήμερον εἰς τ' Ἀποτελέσματα τῆς Α' Ἐξαμηνίας.

Ἀλήθεια, συγχαίρω τοὺς βραβευθέντας εἰς τὸν 134ον Διαγωνισμὸν καὶ περιμένω τὰς φωτογραφίας των νὰ τὰς δημοσιεύσω.

Περιμένω καὶ τὰ Ψηφοδέλτιά σας, ὅσοι δὲν μοῦ ἐστείλατε ἀκόμη. Ἡ προθεσμία, νὰ τὸ ξεύρετε, λήγει μεθαύριον.

Ὡραία ἐπιστολάς, εἰς τὰς ὁποίας ὅμως ὁ χῶρος δὲν μοῦ ἐπιτρέπει νὰπαντήσω, μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα καὶ οἱ ἑξῆς: *Μέλλων Ἐφευρέτης*, *Ἄγνωστος Χ*, *Κῦμα*, *Φθινοπωρινὴ Λύσις* (αὐτὸ τὸ φύλλον εἶνε ἐξηντλημένον· ἴσως βραδύτερον θὰ τὸ ἀνατυπώσω, καὶ τότε θὰ σοῦ τὸ στείλω.) *Ἑλληνικὴ Νίκη*, *Δοξασμένη Ἑλλάς*, *Ἑλλὰς τοῦ Ρήγα*, *Ἥρως τῆς Αὔριον*, *Τρελλὴ Ναυτοπούλα* (σὰν τὰ χιόνια!) *Ἀθάνατα 1821-1912* (εἴμεθα σύμφωνοι·) *Ξανθὴ Πουπὲ* καὶ *Φαληρικὸς Βράχος*.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἐγκρίνονται: «Στοὺς τιμημένους νεκροὺς» τῆς *Ἐξορίστου Ἀτθίδος*·—«Ἡ Θάλασσα» τοῦ *Πόθου τῆς Ρόδου*· — «Γαλήνη» τοῦ *Ἀθανασίου Διάκου*· — «Κορφιάτικοι τύποι» τῆς *Βάρκας τοῦ Κανάρη*·—«Μῦθος» τῆς *Ζίλδας*· — «Τὰ γατάκια» τῆς *Ἑλλάδος τοῦ Ρήγα*·—«Τὸ λάλημα τοῦ Τζιντζικα» τῆς *Μικρᾶς Ἀριστοκρατίδος*· — «Τὸ αἰώνιον μῖσος» τοῦ *Φάωνος*·—«Ἀπὸ τοὺς σπαραγμοὺς» τοῦ *Ρόδου Μοσχοβολήματος*· — Ἀνέκδοτα, Παίγνια, Π. Πνεύματα καὶ ἄλλα μικρὰ διάφορα διαφόρων.

Μπράβο! «Ἕνα κ' ἕνα» ἦταν αὐτὴ τὴν ἑβδομάδα.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα ψευδώνυμα: *Σέρλοκ Χόλμς* α. (Σ. Φ.) *Λιχούδα*, κ. (Ι.Μ.) *Καμαρωμένο Εὐζωνάκι*, α. (Κ.Σ.) *Δοξασμένο Λεμῖο Ἰσάρ*, α. (Δ.Σ.) *Ἥρως τοῦ Κιλκίς*, α. (Γ. Λ.) *Ναυτάκι τῆς Χαλκίδος*, α. (Γ.Α.Κ.) *Πρίγκιψ Ἀφνειοῦ*, α. (Γ.Σ.Κ.).

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν ν' ἀνταλλάξουν: ἡ *Φθινοπωρινὴ Δύσις* (0) μὲ *Εὐγενὲς Ἰδανικόν*, *Ὀνειροῶδες Βάλς*, *Μελαγχολικὴν Μουμέ*·—ἡ *Ἑλληνικὴ Νίκη* (0) μὲ *Τσουκνιδαν*, *Ἀφελῆ Ξανθούλαν*, *Παπαρούναν*, *Ἀκακίαν*, *Μπουμπουλίναν*, *Μικρὸ Χελιδονάκι*·—ὁ *Ἀστὴρ τῆς Ἐλευθερίας* (0) μὲ *Κρητικοπούλαν*, *Κόμησσαν Κατιτί*, *Τέλλον Ἄγραν*·—ἡ *Ἐνθουσιώδης Κυπριοπούλα* (0) μὲ *Ἀφελῆ Ξανθούλαν*, *Μικρὰν Ἀριστοκρατίδα*, *Ἐλευθερωθεῖσαν Μακεδονίαν*, *Κόμησσαν Κατιτί*, *Βασίλισσαν τῆς Κύπρου*, *Τρελλοκόριτσο*.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Μπαρουτοκαπνισμένην Γαλανόλευκην* (ναί, ὅλα ἐγκαίρως·) *Ναυτάκι τῆς Χαλκίδος* (εἶσαι συνδρομητής, ἔγεις καὶ ψευδώνυμον, ὥστε γράφε μου συχνά·) *Ἐξόριστον Ἀτθίδα* (φαίνεταιὅτι ἐντὸς ὀλίγου τὰβάσανα τελειώνουν· σοῦ ἔστειλα τὰ τετράδια, καθὼς καὶ τὴν ἀγγελίαν τοῦ κ. Φαίδωνος, ὁ ὁποῖος σ' εὐχαριστεῖ πολύ·) *Ἥρωα τοῦ Κιλκὶς* (ἔστειλα·) *Ἐνθουσιώδη Κυπριοπούλαν* (ἔστειλα·) *Εὐγενὲς Ἰδανικὸν* !πολυ ἐνδιαφέρουσα ἡ ἐπιστολή σου· διὰ τὸ ἄλλο ναί, 3,05·) *Ζιλὲ* (ἔστειλα τὴν κάρτα σου· δὲν ἐνθυμοῦμαι τώρα πῶς συνέβη νὰ σοῦ ἀπαντήσω ἔτσι·) *Φάωνα* (σὲ συγχαίρω διὰ τὰ πρωτεῖα· ὄχι, ἕνα μόνον εἰμπορεῖς νὰ στείλῃς· τὰ παράπονα περιττά, καθὼς βλέπεις σήμερα...) *Νόστιμον Ἦμαρ* (μὰ βέβαια θέλω, ἀφοῦ αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον ἐζήτησες καὶ σοῦ τὸ ἐνέκριναν εἰς τὸ 17ον φύλλον·) *Κόμησσαν Κατιτί* (ὡραία ἡ ἐπιστολή σου· ἀλλὰ τὶ νὰ σοῦ πῶ! τέτοια τέρατα δὲν ἀξίζουν οἴκτον·) *Γενναιόψυχον Στρατηλάτην* (ἔστειλα· ἔλαβα, εὐχαριστῶ·) *Ἀναστηθεῖσαν Ἤπειρον* (ἔλα λοιπὸν νὰ μοῦ τὰ 'πῇς· σὲ περιμένω·) *Λιχούδαν* (ναί, τὸ ἐσημείωσα καὶ εἰς τὰς Ἀσκήσεις σου·) *Ἀτρόμητον Σωφραζέττων* (ναί, νὰ τὰς στέλλῃς καὶ αὐτάς· ὁ κ. Φαίδων σ' εὐχαριστεῖ δι' ὅσα γράφεις·) *Μεγάλην Καρδιὰν* (περιμένω·) *Βὶκ Φάλμπερ* (ὡραιότατα γράφεις! δὲν πιστεύω νὰ μ' ἀφίσῃς μὲ τὸ πρῶτο τῆς νέας περιόδου!) *Φίλεργον Χελιδόνα* (ἔχει καλῶς·) *Φιλοπάτριδα Ἀνδριοπούλαν* (λέγω, ὅτι τώρα θὰ μοῦ γράφῃς συχνότερα·) *Βάρκαν τοῦ Κανάρη* (ναί, ὡραῖα εἶνε κι' αὐτά·) *Ἀφελῆ Ξανθούλαν* (εὐχαριστῶ πολὺ ποῦ μοῦ τὸ ἔγραψες, γιατὶ δὲν τὸ εἶχα ἰδῇ·) *Στυλιανὸν Δ. Φ.* (ἔστειλα ἐκ νέου 24 καὶ 26·) *Πόθον τῆς Ρόδου, Ὑποβρύχιον Δελφίνα*, κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴ *10ην Ἰουλίου*, θὰπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

137ος Διαγωνισμὸς Λύσεων Ἀπριλίου-Ἰουλίου

(Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 22 Σεπτεμβρίου, ἀλλὰ καὶ πέραν τῆς προθεσμίας ταύτης, ἐφ' ὅσον δὲν θὰ ἔχουν ἀκόμη δημοσιευθῇ).

358. Λεξίγριφος

Δυὸ σύμφωνα ἂν βάλῃς στὴ γραμμή
Μὲ τωρινό μας Ὑπουργό,
Τύραννο στὴν ἀρχαία ἐποχὴ
Θὰ σχηματίσῃς στὸ λεπτό

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἑλλάδος τοῦ Ρήγα.

359. Λογοπαικτικὸς Συλλαβόγριφος

Σὺ μὲ Λ ἐὰν ἑνωθῇς,
Ἱερὸν θὰ γίνῃ εὐθύ..

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Σημαίας τοῦ Ἀβέρωφ

360. Στοιχειόγριφος

Περνᾷ ἐμπρός μου ἕνα πουλί...
Δυὸ γράμματα εὐθὺς πιάνω
Καὶ τοῦ τὰ ρίχνω. Αὐτὰ κολλοῦν
Στὸ σῶμά του ἐπάνω.
Καί, θαῦμα! γίνετ' ἄνθρωπος
Ποῦ δὶς ἔχει πεθάνῃ,
Γιατ' ἦταν κάποτε νεκρὸς
Κι' ἀνέστη,—ἀλλὰ φθάνει!

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Σημαίας τῆς Ἀκροπόλεως

361. Στοιχειοτονόγριφος

Ἡ πρώτη τῶν τροφῶν.
Ὁ λύτης ἕνα γράμμα
Καὶ τόνον μεταβάλλει·
Καὶ ζῶον ἐν τῷ ἅμα
Τετράποδον προβάλλει
Ἐκ τῶν οἰκιακῶν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀστέρος τῆς Ἐλευθερίας

362. Ἐπιγραφὴ

Λ Π Ν Ε
Ν Ο Ρ Μ Ο Υ Λ Κ
Θ Σ Λ Λ Σ Λ Π Η Ν
Ρ Λ Μ Τ Ξ Ο Ε Τ
Ω Γ Λ Ο

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἐνδόξου Νίκης

363. Μαγικὴ Εἰκὼν ἄνευ εἰκόνος

—Ἀλήθεια σᾶς λέω! ἦλθε... ἐλᾶτε!
— Ποιός; ποιά;
— Μὰ δὲν σᾶς τὸ εἶπα;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Γενναιοψύχου Στρατηλάτου

364. Ἀκροστιχὶς μετὰ Ποικίλης

Τὰ μὲν ἀρχικὰ στοιχεῖα τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν νῆσον τῆς Εὐρώπης, τὸ δὲ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον τῆς τρίτης, καὶ οὕτω καθεξῆς, ἀρχαίαν γώραν τῆς Μ. Ἀσίας:

1, Χώρα τῆς Ἑλλ. Χερσονήσου. 2, Χρονικὸν ἐπίρρημα. 3, Νῆσος τοῦ Αἰγαίου. 4, Λατῖνος συγγραφεύς. 5, Θεά.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἥρωος τῆς Αὔριον

365. Ἐλλειποσύμφωνον

αιο - εε - αι - ο - ει - αα - εα - αι - αεει

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Θαλασσοκρατείρας Ἑλλάδος

366. Γρῖφος

	ὅλη				ἄν	
ὅλη	Η	ὅλη	μπῶ	ἄν	θεοὶ	ἄν	12
ὅλη		ὅλη		ἄν		ἄν
	ὅλη				ἄν	

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Γαλήνης

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Γενναιόψυχε *Στρατηλάτα*. Καὶ ἐγὼ σοῦ εὔχομαι εἰς σανό.. καὶ εἰς πίτουρα.
Ἀναστηθεῖσα Ἤπειρος (ΙΓ' 276)

Ἑλληνὶς *Μήτηρ*. Ὥστε ἓν, δύο, τρία... Ἔ; Γιατὶ ἀργεῖς νὰ γράφῃς; *Σατανᾶς πεθαίνει...—Ἀναστηθεῖσα Ἤπειρος* (ΙΓ' 277)

Ἀγνωστος Χ, δὲν ἤξευρα ὅτι εἶσαι γιατρὸς φρενολόγος!!! δυστυχῶς ὅμως δὲν ἔχω πρὸς τὸ παρὸν ἀνάγκην, διότι θὰ τὰ ἀναζητήσω μόνος μου εἰς τὰ ὕψη. Ἂν ἀτυχήσω, θὰ ἀποταθῶ εἰς Σᾶς, ἐξοχωτάτη.—
Σατανᾶς (ΙΓ' 278)

Τριὰς Σατανάδων, φρενολόγος σας δὲν εἶνε καλός!!, ἀφοῦ δὲν σᾶς ἔστειλε ἀκόμη στὸ Δαφνί!!!—*Σατανᾶς*. (ΙΓ' 279)

Ἀγνωστε Χ, μὲ τοὺς τρελλοὺς τὰ ἔβαλες; Πρόσεξε μὴ πέσῃς θῦμα τῆς ἐπιστήμης.—*Χρυσαετός*. (ΙΓ' 280)

Εὐχαριστῶ ἐγκαρδίως *Ζιλέ, Μπουμπουλίναν* καὶ *Νιόβην* διὰ συγχαρητήρια.
Κρητικοπούλα. (ΙΓ' 281)

Ἀναστηθεῖσα Ἤπειρος, ἐπιθυμῶν τὸν θρίαμβον, τάσσομαι ὑπὸ τὴν σημαίαν τοῦ «Θριάμβου» σας.—*Ναυτάκι τῆς Χαλκίδος*.

Ονειρῶδες Βάλς, ψήφους μόνον δόσε μου καὶ εἶμαι πρόθυμος νὰ ὑποστῶ καὶ τὰ μαρτύρια τοῦ Ταντάλου. Ἀλλὰ τέτοιο θὰ εἶνε τὸ ὕψος μου ὅταν θὰ τρῶς τὰ παγωτά, ποῦ θὰ μὲ λυπηθῇς καὶ θὰ μοῦ δώσῃς.
Ἀήττητος Εὔζωνος. (ΙΓ', 283)

Ἀγνωστος Χ, Τσούχτρα, θὰ ἰδοῦμε ποιοὶ θὰ χορέψουνε. Ἐμεῖς ἢ σεῖς; *Ξανθὸ Διαβολάκι*, δὲν σὲ πέρνομε, γιατὶ εἶσαι ξανθό, ἐνῷ ἡμεῖς πιὸ μαῦροι κι' ἀπὸ τὸ τηγάνι.
Τριὰς Σατανάδων. (ΙΓ', 284)

Τριπλῆ ζουρλὴ Συμμαχία, ἑτοίμασε τὸ παγωτό, γιατὶ σὲ ξέρω. — *Ἀήττητος Εὔζωνος*. (ΙΓ', 285)

Τριὰς τῶν Σατανάδων
Λόρδων... καὶ Γαβριάδων,
Σᾶς χρειάζεται τὸ διάδασμα
Πέντ' ἕξη, ὀκτὼ παπάδων!
Θερμὰ συγχαρητήρια
γιὰ τὸν προβιβασμό Σας
Κι' εὐχόμεθα τοῦ χρόνου
νὰ δέσῃ τὸ μυαλό Σας...

Ἀγνωστος Χ, Τσούχτρα, Βασιλοπούλα τοῦ Μιστρᾶ, Ξανθὸ Διαβολάκι, Κόμησσα Κατιτὶ καὶ Βαρῶνος Δελαπεινάου. (286)

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΟΙ ΛΥΤΑΙ ΤΟΥ 31ου ΦΥΛΛΟΥ

(Ἴδε τὴν λύσιν εἰς τὴν σελίδα 265).

ΑΘΗΝΩΝ: Γενναῖος Πυροβολητής, Εἰρήνη Μιλσανῆ, Εἰρήνη Φίλτσου, Ἰωάν. Ν. Χαλᾶς.
ΑΙΓΙΝΗΣ: Κωνστ. Κ. Λαμπαδαρίου (30 31).
ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ: Ἥρως τοῦ Κιλκίς.
ΙΘΑΚΗΣ: Ἀνδριανα Α. Κασσιανοῦ, Ἰουλία Μερκάτη
ΚΕΡΚΥΡΑΣ: Φιφὴ Γ· Σκάρπο, Φ. Χ. Παναγιωτακοπούλου.
ΚΟΡΙΝΘΟΥ: Κούλα Γερογιάννη, Κρυσταλία Ξύδη, Δανάκ Π. Κυδωνιάτου, Μαρία Ἰ. Γεραρῆ
ΛΑΡΙΣΣΗΣ: Τάκης Ν. Κυριακίδης, Νικόλ. Δ. Σηλυβρίδης.
ΛΕΒΑΔΕΙΑΣ: Γεώργ. Νάκος.
ΜΙΤ-ΓΑΜΡ: Ἰουλία Κ. Μακρῆ, Ἀννίκα Ε. Πεζᾶ, Μαρίκα Κ. Μακρῆ.
ΠΑΠΑΔΟΥ: Στυλ. Δ. Φλασκίδης.
ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Ἰάσων Σκέντερις.
ΣΙΔΗΡΟΚΑΣΤΡΟΥ: Παν. Ἰ. Τσιντζιρας (Δίς).
ΣΥΡΟΥ: Κατίνα Α Καρδίτση.
ΦΙΛΙΑΤΡΩΝ: Π- Χρ Λεβέντης, Π. Γλυκοφρίδης, Γεώργ. Α. Βορρές.
ΧΑΛΚΙΔΟΣ: Ἀθ. Γ. Βούλγαρης, Κωνστ. Μ. Καλλίας, Δημ. Ε. Ὀλύμπιος. Ν. Ζ. Σπάλας, Εὐαγγελία Δ. Παῦλου.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τῶν εὑρόντων ὀρθὴν τὴν λύσιν τὰ ὀνόματα ἐτέθησαν εἰς τὴν Κληρωτίδα καὶ ἐκληρώθη ὁ ἐν Αἰγίνῃ ΚΩΝΣΤ. Κ. ΛΑΜΠΑΔΑΡΙΟΣ ὁ ὁποῖος ἐνεγράφη διὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ 1ης Αὐγούστου.

Πλεονάζουν δρ. 1 διὰ 100 προσ. Διαγωνισμόν.

ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1879 - 1893)

Τόμοι 12 *(οἱ ἐξῆς: 4, 5, 7, 15, 16, 17, 18, 19, 20, 21, 22, 23)* πρὸς φρ. 1 ἕκαστος, καὶ ταχυδρομικῶς φ. 1,10 διὰ τὸ Ἐσωτ. καὶ 1,30 διὰ τὸ Ἐξωτ.

Τόμοι 7 *οἱ ἐξῆς: 1, 8, 9, 11, 12, 14, 24,* πρὸς φρ. 2,50 ἕκαστος.

(Οἱ Τόμοι τῆς Α' Περιόδου 2ος, 3ος, 6ος, 10ος καὶ 13ος ἐξηντλήθησαν.)

ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ 1894 - 1912

Τόμοι 5: τῶν ἐτῶν 1894, 1895, 1896, 1897 καὶ 1898, ὧν ἕκαστος τιμᾶται: Ἄδετος φρ. 3 — Χρυσόδ. φρ. 6.
Διὰ τὰς Ἐπαρχ. ἄδετος 3,50, χρυσόδ. 6.50
Διὰ τὸ Ἐξωτερ. » 4,— » 7,—

Τόμοι 7: τῶν ἐτῶν 1899, 1900, 1901, 1902, 1903, 1904 καὶ 1905, ὧν ἕκαστος τιμᾶται ἐλεύθερος ταχυδρ. τελῶν: Ἄδετος φρ. *7*—Χρυσόδετος φρ. *10*.

Τόμοι 7: τῶν ἐτῶν 1906, ἕως 1912, ὧν ἕκαστος τιμᾶται: Ἄδετος φρ. *8*—Χρυσόδετος φρ. *10*.

Τύποις «Αὐγῆς Ἀθηνῶν» ΑΠΟΣΤΟΛΟΠΟΥΛΟΥ *Πλατεῖα Ἁγίων Θεοδώρων.—2473*